

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμηγερέσιαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—	Ἔτησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας τοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἰσίοις λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Μερμηρίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 12

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Δ'. (Συνέχεια)

Καὶ στίς ἀμμουδιὰς τοῦ ὄρου ὁλόγυρα, ροχάλιζαν στὸν ἥλιο πελώρια ἀμφοῖδια, θάλασσολυκοι, φῶκες καὶ ἄλλα, ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ἡσυχῶν νερῶν ἀρμένιζαν ἀμέτρητοι κομψοὶ ναυτίλοι.

Ὁ Φρίτς δὲν φοβήθηκε καθόλου τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα μαστοφόρα, ποὺμποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ μικροῦ του καγιὰκ. Καί, ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνον, μπῆκε στὸν ὄρμον κι' ἐξακολούθησε νὰ πλέη δυτικά.

Ἀφοῦ πέρασε ἓνα ἀλλόκοτον ἀκρωτήρι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ παρσοῦρη μύτη καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνόμασε Σιμό, ὁ Φρίτς χώθηκε σὲ μιὰ ἀψίδα, ποὺ ἐσχημάτιζαν ἐκεῖ οἱ βράχοι καὶ ποὺ τὸ κυματάκι κτυποῦσε τίς βάσεις τῶν στύλων τῆς. Ἐκεῖ-μέσα ἦταν μαζευμένα χιλιάδες χελιδόνια, ποὺ οἱ φωληγὲς τους φαίνονταν κολλημένες σὲ κάθε πτυχὴ τῶν τοίχων καὶ τοῦ θόλου. Ὁ Φρίτς ξεκόλλησε μερικὰς ἀπὸ τίς φωληγὲς αὐτές, ποὺ ἦταν πολὺ παράξενα κατασκευασμένες, καὶ τίς ἔβαλε στὸ σάκκο του.

— Οἱ χελιδονοφωληγὲς αὐτές, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ κόβοντας τὴ διήγησιν τοῦ γιοῦ του, ἔχουν μεγάλη ἀξία στίς ἀγορὰς τῆς Κίνας.

Βγαίνοντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀψίδα, ὁ Φρίτς βρῆκε καὶ δεύτερον ὄρμον, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀκρωτήρια, ποὺ τὸ ἔν' ἀπέτρεχε ἀπὸ τὸ ἄλλο ὡς μιὰ μίσυ λεύγα. Ἐνωμένα, νὰ ποῦμε ἔτσι, μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ σκοπέλους, δὲν ἄφιναν ἀνάμεσόν τους παρά ἓνα στενὸν πέρασμα, ποὺ δύσκολα θὰμποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸ κι' ἓνα πλοῖον τριακοσίων τόννων.

Πέρα ἀπὸ τὸν ὄρμον, ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι, ἀπλωνόνταν πεδιάδες ἀπὸ ἄμμο, ποὺ τίς ἐπότηζαν κρυ-

στάλλινα νερά, δάση, βάλτοι, ἐλόκληρη σειρά ἀπὸ ποικιλόμορφα τοπία. Κι' ὁ ὄρμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ μαργαριτοφόρα στρείδια, ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχισμένοι ἂν τὰ βρῖσκαν οἱ διάφοροι «ἀλιεῖς» τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὸν θησαυρὸ αὐτό, τὸν ἀχρηστο στὴν ἐρημίᾳ τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ὁ Φρίτς ἔφερε μερικὰ θαυμάσια δείγματα.

Ἀφοῦ τριγύρισε λίγο τὸν ὄρμον ἀπὸ μέσα κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ στόμιον ἑνὸς ποταμοῦ, καταπράσινο ἀπὸ νερόχορτα, τὸ καγιὰκ ἔφθασε στὸ ἀκρωτήρι, ποὺ ἔπεστε ἀντικρὺ στὴν ἀψίδα.

Εἶχε περάσει ἡ ὥρα κι' ὁ Φρίτς ἔκρινε

καλὸ νὰ σταματήσῃ ὡς ἐκεῖ τὴν ἐκδρομὴν του. Πῆρε λοιπὸν τὸν δρόμον νὰ γυρίσῃ στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἑλπίδας, ὅπου ἔφθασε, πρὶν ἀκουσθῇ κανονιὰ ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία.

Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ νέος γιὰ τὸ ταξεῖδι του, ποὺ ἐτελείωσε μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὄρου τῶν Μαργαριτῶν. Ἐπειτα, ἅμα βρέθηκε μόνος μὲ τὸν πατέρα του, τοῦ ἐμπιστεύθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν:

Ἀνάμεσα σταναρίθμητα ἐκεῖνα πουλιά, ποὺ κλωθογύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, — θαλασσοχελιδόνα, γλάροι κι' ἄλλα θαλασσοπούλια, — ἦταν καὶ πολ-

λοὶ κλυδωνομάντιες (ἔτσι λέγονται εἰς ἁλμπαντροί, τὰ γνωστὰ στεγανόποδα πουλιὰ τῶν νοτίων θαλασσῶν.) Ἐναν ἀπ' αὐτούς, ὁ Φρίτς τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ γάντζον του καὶ τὸν ἔτριξε κάτω.

Ἀλλὰ καθὼς κρατοῦσε τὸ πουλὶ στὰ γόνατά του, εἶδε, μὲ μεγάλη του ἐκπλήξη καὶ συγκίνηση, ἓνα κομμάτι χοντρόπανο, τυλιγμένο στὸ πόδι του. Τὸ ξετύλιξε. Καὶ στὸ πανὶ αὐτὸ διάβασε, γραμμένα σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα κι' ἄρκετα εὐανάγνωστα, τὰκόλουθα λόγια:

«Ὁποῖος κι' ἂν εἴσαι σύ, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ στείλῃ τὸ γράμμα μίᾳς δυστυχισμένης, προσπάθησε νὰ βρῇς ἓνα νησί ἡφαιστειακόν, ποὺ θὰ τὸ γνωρίσῃς ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ βγάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς κρατήρες του. Κι' ἔλα νὰ σώσῃς τὴν ἁμορην, ποὺ βρίσκεται μονάχη κι' ἐρημνὴ στὸν Ἀναμμένο-Βράχον».

Μὲ ποιά συγκίνηση ἀκούσε αὐτὴ τὴ διήγησιν ὁ κ. Ζερμάττ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γιοῦ του!

Ὡστε στὰ παράλια τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔως, κάποια δυστυχισμένη, κόρη ἢ γυναικα, ζοῦσε σ' ἓνα νησί, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανέν' ἀπὸ τὰναγκαῖα, τὰπαράτητα ἐκεῖνα πράγματα, ποὺ εἶχε χαρίσει τὸ Ἀνδρόρδ στὴν οἰκογένειαν τῶν ναυαγῶν!.

«Ἐτσι ἔγινε μιὰ κρεμαστὴ κατοικία...» (Σελ. 66, στ. α'.)

—Και τί έκαμες;ρώτησε ο κ. Ζερμάττ.
—Το μόνο που είχα να κάμω, απο-
κρίθηκε ο Φρίτς. Έπροσπάθησα να να-
ζωογονήσω τον α λ μ π α τ ρ ο, που
ήταν απλώς ζαλισμένος από το κτύ-
πημα. Και το κατόρθωσα, χύνοντας
στο στόμα του λίγο υδρόμελι από την
πλώσκα μου.

—Έπειτα;

—Έπειτα, έκοψα ένα κομμάτι από
το μαντήλι μου κ' έγραψα άπάνω, άγ-
γλικά, με το αίμα μιας νεροφυτίσας :
«Έχετε την έλπίδα σας στο Θεό. Έ
βοήθειά του έως πλησιάζει». Το έδωσα
στο πόδι του άλμπατρου και τον άφησα
ελεύθερο. Έμουν βέβαιος πως το πουλί
αυτό, έξημερωμένο, θα ξανάπαιρνε το
δρόμο του Άναμμένου Βράχου, όπου θα
έφθανε με το γράμμα μου. Και πραγμα-
τικώς, μόλις ελευθερώθηκε από τα χέ-
ρια μου, ο άλμπατρος έφυγε προς τη δύση
με τόσο γρήγορο πέταγμα,ώστε σε λίγο
τον έχασ' από τα μάτια μου και θα μου
ήταν άδύνατο να τον άκολουθήσω.

Ο κ. Ζερμάττ δεν έκρυβε πιά τη με-
γάλη του συγκίνηση. Τι έπρεπε να κά-
μουν,για να σώσουν τη δυστυχισμένη έκεί-
νη;...Το νησί της ήταν τάχα κοντά στη
Νέα Έλβετία,ή μακριά, εκατοντάδες λευ-
γες προς τα δυτικά; Οι άλμπατροι,
πουλιά δυνατά κ' ακούραστα, διασχίζουν
μεγάλες αποστάσεις. Κι' έκείνος που
έπιασε ο Φρίτς, δεν μπορούσε να είχε
έλθει από πολύ μακρυνό μέρος, όπου ή
πεινάσσα δεν θάταν εύκολο να φθάσει;

Ο κ. Ζερμάττ επιδοκίμασε τον Φρίτς,
που δεν φανέρωσε το μυστικό του παρά
μόνο 'ς αυτόν. Γιατί θα συγκινοῦσε
άνωφελα την κυρία Ζερμάττ και τα παι-
διά. Πραγματικώς, σε τί θα ώφελοῦσε,
αν τους προξενούσε τέτοια συγκίνηση, αν
τους έδινε τέτοια λύπη;... Έπειτα, ήταν
βέβαιος πως ή γυναίκα ή ή κόρη του Ά-
ναμμένου Βράχου ζούσε ακόμα;...Το γράμ-
μα της δεν είχε χρονολογία... Πολλά
χρόνια μπορεί να πέρασαν απότου δέθηκε
στο πόδι του θαλασσοπουλιού έκείνου.

Το μυστικό κρατήθηκε και, δυστυ-
χώς, ήταν πάρα πολύ φανερό πως καμ-
μιά απόπειρα δεν μπορούσε να γίνει,για να
βρεθῇ ή Άγγλίδα στο νησί της!

Ωστόσο ο κ. Ζερμάττ άποφάσισε να
επισκεφθῇ τον όρμο των Μαργαριτών και
να έκτιμήση την άξία του θησαυρού του.
Η Μπέτση δέχθηκε, όχι χωρίς κά-
ποια στενοχώρια, αφού θάμενε μόνη με
τον Φραγκίσκο στην κατοικία του Φελ-
κηνχάιμ. Γιατί ο Φρίτς, ο Έρνέστος κι'
ο Τζάκ θα πήγαιναν με τον πατέρα τους.

Υστερα λοιπόν από δυ ήμέρες, στις
11 του Άπριλη, ή μεγάλη βάρκα βγή-
κε από τον όρμίσκο του ρέματος των
Τσακαλιών και τράβηξε κατά τα βορει-
νά. Οι ταξιδιώτες πήραν μαζί τους
και μερικά κατοικίδια ζώα τον πίθηκο

Κνίψ τον Β' το τσακάλι του Τζάκ,
τη σκύλα Μπίλλ, — αν και ή ηλικία
της δεν της συγχωρούσε πιά τέτοιου
είδους εκδρομές, — και τέλος τον
Μπράουν και τον Φάλμπ, τα δύο σκυλιά
που ήταν τότε 'ς όλη τους την άκμή.

Ο Φρίτς, με το καγιάκ, πήγαινε
μπροστά από το καϊκι, κι' αφού πέρασε
το άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας,
προχώρησε προς τα δυτικά, άνάμεσα
στους βράχους έκείνους, όπου άφθονού-
σαν τάρσιδια. Άλλά τα περίεργα αυτά
ζώα δεν έτράβηξαν τόσο την προσοχή
του κ. Ζερμάττ, όσο οι άμέτρητοι έκεί-
νοι ναυτίλοι που είχε παρατηρήσει κι' ο
Φρίτς. Όλος ο όρμος ήταν σκεπασμένος
από τα χαριτωμένα αυτά κεφαλό-
ποδα, με τα πανάκια τους ανοικτά
στην αύρα, δόκλκλκρος στολίσκος από
κινούμενα άνθη.

Αφού έκαμαν ως τρεις λεύγες από
το Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας,
φάνηκε στην άκρη του όρμου των Ναυ-
τίλων το άλλο έκείνο άκρωτήρι, που
είχε πραγματικώς το σχήμα μιας ανά-
σιμης μύτης, σαν των Άραπάδων. Μιά-
μιση λεύγα μακρύτερα, άπάντησαν την
άψίδα έκείνη των βράχων, που έβγαζε
στον όρμο των Μαργαριτών. Και καθώς
την περνούσαν, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ
έμάζεψαν κάμποσες χελιδονοφωλιές, που
τά πετροχελίδονα έκείνα, με το δικη
τους έξαγριωμένα, τις υπερασπίθηκαν
γενναϊότατα.

Άμα πέρασε το καϊκι από το στενό
έκείνο μέρος, που άφιναν ελεύθερο οι
σπαρμένοι σκόπελοι, ο μεγάλος όρμος
παρουσιάσθηκε 'ς όλη του την έκταση.
Η περιφέρειά του θα ήταν έπτά ως
όκτώ λεύγες. Τι εύχαρίστηση να πλέη
κανείς στην κλειστή κι' ήσυχη αυτή θά-
λασσα, που είχε μέσα τρία-τέσσερα
κατάφυτα νησάκια και την περικύκλω-
ναν πράσινα λειβάδια, πυκνά δάση και
λόφοι σαν ζωγραφιστοί! Η Άκρογι-
λιά, στο δυτικό μέρος, άνοιγε για να
χύνονται στον όρμο τα νερά ενός μικρού
ποταμού, που ή κοίτη του χανόταν κάτω
από τα δένδρα.

Το καϊκι άραξε 'ς ένα κολπίσκο,
κοντά στο στρώμα των μαργαριτοφόρων
σπριδιών. Κι' έπειδή έπλησίαζε να
βραδυάσει, ο κ. Ζερμάττ διοργάνωσε
ένα καταυλισμό στην όχθη του ποτα-
μιού. Άναψαν φωτιά κι' έψησαν στη
χόβολη μερικά αυγά. Έδειπνησαν μ'
αυτά και με μερικά άλλα τρόφιμα που
είχαν πάρει μαζί τους. Έπειτα γύρισε
καθένας να πάρη τη θέση του στο καϊκι,
άφίνοντας στον Μπράουν και στον Φάλμπ
τη φροντίδα να υπερασπισθούν τον κα-
ταυλισμό έναντιον των τσακαλιών, που
τά ούρλιάσματά τους άνηχοῦσαν από τις
όχθες του ποταμού.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΟΝΑΤΙΣΤΗ ΨΥΧΗ

Γονατιστό· τά χέρια σου σμιγμένα
στο μέτωπό σου σαν φωτονοφέλη
και στα χελιάκια άνθουνε ευδιασμένα
λόγια πιο άγνά κι' άπ' του Έμμηττου
[το μέλι]

Στην προσευχή όπου ή ψυχή σου στέλλει
ψηλά, πές λίγα και για μένα :
σένα ο' άκούνε πιο κοντά οι άγγέλοι
κι' έχεις την πίστη πιο βαθειά από μένα
μες την παιδιάτικη καρδιά σου βάλει.
—Καλότυχη παιδιού καρδιά...δική της
ή πίστη ή άγνή, το βλέμμα το ύψωμένο...

Ω, αυτό το θείο φωτόλουστο κεφάλι
ποιός θα το πάρη έλαουστος τεχνίτης,
να ζωγραφίση τον Έσταυρωμένο :....

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

— Τάκη ! Τάκη ! κοιμάσαι, παιδί
μου ;

Η μαμμά είναι τρυφερά σκυμμένη
στο κεφαλάκι του μικρού άδελφού· θέλει
να τον ξυπνήσῃ· ο μικρός άδελφός είν'
άρρωστος· κι' έκοιμήθηκε χωρίς να πά-
ρη το γιατρικό του· ο γιατρός είπε να το
πάρη προτού να κοιμηθῇ. Τώρα πώς θα
τον ξυπνίσουν ; Είναι οι μακρυές, χει-
μωνιάτικες, μονότονες ώρες. Όλα μέσ'
το σπίτι είναι σιωπηλά, ήσυχα, κι' οι
φωνές και τα κινήματα και τα βήματα
'ς τα χαλιά· είναι τώρα οι βροχερές
ήμέρες· ο έρμος δρόμος πλαταίνει άπ'
τη μοναξιά κι' άπ' τη βροχή· κάπου-
κάπου ή άντικερνή κουρτίνα υψώνεται,
κάποιο πρόσωπο προβάλλει, ύστερα πέ-
φτει πάλι. Ο μεγαλύτερος άδελφός
άκουμπά το κεφάλι του 'ς το τζάμι, το
γεμίζει με άχνό άπ' το στόμα του, και
γράφει με το άχτυλο : «πυρετός, πυ-
ρετός, πυρετός...» κ' ύστερα σβύνει τον
άχνό που γίνεται νερό. Η σκαλίζει επί-
μονα μ' ένα ψαλλίδι το βρεγμένο ξύλο
του παραθύρου· όσο ή βροχή χτυπά άπ'
έξω σταγόνα προς σταγόνα, σκαλίζει
την ίδια λέξη.

Ο μπαμπάς πηγαινέριχεται 'ς την
κάμαρα με τ' άσπρα του μαλλιά, άπ'
την πόρτα, ως το τραπέζακι που είναι
γεμάτο σωληνάρια, μπουκαλάκια, ένα
πιτάκι με γλυκό, το θερμόμετρο, ένα
ποτήρι κρύο γάλα... Άπ' το τραπέζα-
κι αυτό μια πληχτική μυρωδιά γεμίζει
το δωμάτιο. Πότε-πότε στέκει κοντά
του, πιάνει το χλωμό του μέτωπο, πιά-
νει το άσπρο χεράκι του, κυττά το σφυγμό
του, στέκει κάμποση ώρα στοχαστικά,
έπειτα φεύγει· ή μαμμά τον κυττά 'ς τα
μάτια, μα δε λέει κανείς μια λέξη.

— Τάκη, παιδί μου, σήκω να σε χα-
ρώ ! Σήκω να πιής το γιατρικό σου !

Σκύπτει πάλι και τον φιλεί 'στο μέ-
τωπο που καίει έκείνος, χωρίς ν' ά-
νοίξῃ τα ματάκια, άναστενάζει βαθειά,
και πικρά, πόσο πικρά ! Θαρρεί κανείς

πως θα σηκωθῇ, μα πάλι ξαναπέφτει
'στον ύπνο. Πάει, δε θα το πάρη ! Πότε
θα το πάρη ;

... Η λάμπα άναψε· έχει ένα φως
καυτερό, μονότονο, άπόψε. που πειράζει
'στα μάτια· ο μεγάλος άδελφός άφίνει
τα τζάμια, που στέλνουν δυο φωτεινά
τετράγωνα 'στον έρμο δρόμο, έρχεται
κι' άκουμπά στο τραπέζι σε μια στάση
που τον κουράζει, μα που δεν θέλει να
την άφήσῃ· διαβάσει χωρίς λόγο ένα
σχισμένο κομμάτι έφημερίδας που ήταν
τυλιγμένο το μπαμπάκι. Η μαμμά περ-
νά δίπλα του και του μουρμουρίζει :
«Δεν πᾶς να φᾶς το ψητό σου ; έχει
και μυαλό από κάτω !»

Ναί, θα πάῃ· δεν θέλει νάρνηθῇ, μα
και να πάῃ δεν έχει καμιά όρεξη· έπι-
μένει άκόμη να διαβάξῃ το ένοχλητικό
κομμάτι της έφημερίδας και να το ξα-
ναδιαβάξῃ πάλι και πάλι, και να αυξά-
νῃ την πλήξη του·κι' όμως μένει, κι' αν
τον ρωτήσης τί διαβάσει τόσο ώρα, ούτε
που θα ξέρῃ να σου πῇ !

Τέλος πάντων πηγαινέριχ' στην άλλη
κάμαρα και κάθεται 'στο τραπέζι· μονα-
χός· το κρέας είναι πικρό, καψαλισμένο·
το μυαλό είναι ξεχωριστά, άλλ' αυτός
το τρώει μαζί, δίχως να νοιώθῃ· παίρνει
κάπου-κάπου και καμιά μπουκιά ψωμί.
Κοιτάζει για το γατάκι, αλλά κι' αυτό
άπόψε λείπει. Μοναξιά, μοναξιά.

Νά, τον άνασηκώνουν επί τέλους !
Του φέρνουν κοντά το γιατρικό· ή μα-
μά του πλησιάζει το κουτάλι :

«— Έλα, χρυσέ μου !»

«— Δεν μπορώ !»

Η φωνή του είναι τόσο παραπονιάρικα,
καθώς λέει αυτό το «δεν μπορώ» !...
Ο μεγάλος άδελφός ποτέ δεν την είχε
άκούσει τόσο παραπονιάρικα, τόσο γεμάτη
πίκρα και τόσο γλυκειά... Τρέμει και
δακρύζει πίσω από την πόρτα. Δεν τον
άφίνουν επί τέλους !... Μα αυτοί έπιμέ-
νουν ! Η μαμμά είναι τόσο κακιά !—Του
ρίχνει 'στις πλάτες μια μπερτούλα· ο
μπαμπάς τον πλησιάζει, του λέει κάτι
'στ' αὐτί, τον κάνει ν' άνοίξῃ τα μάτια
και να τον κοιτάξῃ· τί του «τάζει»·
άρα γε ;

Νά, σωπάτε, τώρα θα το πάρῃ. Έπῆ-
ρε την άπόφαση, άνοίγει το στοματάκι
του σπασμωδικά...

Τώβαλε ως τη μέση, τ'άλλο το χύνει·
ή μαμμά του σπρώχνει το κουτάλι να το
πιῇ όλο, — με τί πείσμα, με τί έπιμο-
νή ! του το βάζει βαθειά βαθειά και φω-
άζει : — «Θά το χύσης, τώχους !»

Γά μάτια του έχουν μιάν άφωνα έκείσα.
Τέλος πάντων... το πήρε ! Αί, πές
πως το πήρε όλο... Τώρα του φέρνουν
βιαστικά γλυκό, μια φέτα πορτοκάλλι,
ένα κομμάτι κανέλλα... Το στόμα του
θάναί τόσο πικρό...

— Δόξα σοι ο Θεός ! Ο μεγαλύτε-

ρος αίσθάνεται κάποια άνακούφιση·άλλή-
θεια, άρχισε κιόλας να πεινά. Μα το
φαί του τώφαγε άναίσθητα. Ο μπαμπάς
άνοίγει την πόρτα και κάθεται κι' αυτός
να φάῃ λιγάκι, αν και «δεν έχει κι'
αὐτός όρεξη, τον πονάει το στομάχι», μα
ή συντροφιά του δίνει 'στο παιδί πιο πολύ
θάρρος.

Από την κλειδωνότρυπα φαίνεται το
τρυφερό σύμπλεγμα : ή μαμμά έχει άγ-
καλιάσει τον μικρό άρρωστο, είναι γερ-
μένη και λιχνίζεται άπάνω του, σαν να
τον νανουρίζῃ· ύστερα, φαίνεται το κε-
φάλι του, έκείνου, σκεπτικό, μελαγχο-
λικό, βυθισμένο 'στα προσκέφαλα. που
προσπαθεί να ξαναῦρῃ τον χαμένο ύπνο.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΞΟΒΕΡΓΕΣ

Διόλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ : Σωτήρης, έτών 8. — Μιχά-
λης, έτών 9. — Νίκος, έτών 10.
[Η σκηνή στο δρόμο· Κυριακή πρωί.]

Σωτήρης : — Κλημέρα, Μιχάλη·
Μιχάλης, (βαστά στο χέρι του ένα
δευατάκι ξόβεργες)· Κλημέρα.

Σ. — Τείν' αυτιά ;

Μ. — Ξόβεργες.

Σ. (μάγορία) : — Τι κάνουν αυτές ;

Μ. — Πιάνουν πουλιά.

Σ. — Τι λές !

Μ. — Ναί.

Σ. — Πουλιά αϊ ;

Μ. — Ναί, σου λέω.

Σ. — Μα πώς ;

Μ. — Νά, δεν βλέπεις πως κολλούνε ;

Σ. — Για να 'δω... (τις ψηλαφεί.)

Α ! Δεν έχω δει ποτέ μου.

Μ. — Νά, αυτές τις βέργες τις στή-
νω μια-μια πάνω στα δέντρα, ή στους
θάμνους. Τα πουλάκια λοιπόν, πετών-
τας άξέγνοιαστα, πάνε και κάθονται
άπάνου. Μα μόλις πατήσουν, κολλούν
τά πόδια τους και δεν μπορούνε πιά
να φύγουν.

Σ. — Ω !.. τι ώραία !

Μ. — Να δεις, καμήνε, τι όμορφα
που είναι, όταν κολλούν άπάνω τα
πουλάκια και κρεμούνται με τα κε-
φάλια κάτω, κέγώ τρέχω και τα ξε-
κολλώ !

Σ. — Τι ώραία !... Και τώρα που
τις πᾶς ;

Μ. — Πάω να τις στήσω.

Σ. — Α !...

Μ. — Και συ που πᾶς ;

Σ. — Πάω στην έκκλησιά.

Μ. — Δε βαριέσαι, καμήνε, κάθε
μέρα στην έκκλησιά; Παπᾶς θα γίνῃς ;

Έλα, πάμε μαζί στα πουλιά.

Σ. — Μα τι θα ποῦμε, αύριο στο δά-
σκαλο ;

Μ. — Εγώ θα πῶ πως πήγαμε από
βραδὶς στον Πειραιά με τον πατέρα
μου για δουλειά του, κέκεϊ μᾶς κρα-

τήσανε και κοιμηθήκαμε στις θείας
μου, κέτσι το πρωί πήγαμε οικογε-
νειακῶς στην έκκλησία έκεί στον Πει-
ραιά.

Σ. — Πῶ πῶ ! Μα εγώ ;

Μ. — Πές και συ πως σου πονούσε
το κεφάλι.

Σ. — Αλήθεια, καλὰ λές.

Μ. — Έρχεσαι λοιπόν ;

Σ. — Έρχομαι. Θα μου δώσεις κέ-
μένα κανένα πουλάκι ;

Μ. — Βέβαια.

Σ. — Α ! Τι ώραία που θα είναι,
με κόκκινα κεφαλάκια. Μιχάλη, πῶς
τά λέν έκείνα που έχουνε κόκκινο πά-
νου στο κεφάλι τους ;

Μ. — Καρδερίνες.

Σ. — Καρδερίνες ; Θα μου δώσης
κέμένα μια καρδερίνα ;

Μ. — Θα σου δώσω. Πάμε.

(Έρχεται από πέρα ο Νίκος)

Νίκος : — Καλημέρα, Μιχαλάκη, Σω-
τήρη. Που πάτε ;

Μ. — Ω καλῶς το Νίκο.

Σ. — Νά, κοίτα, ο Μιχάλης έχει ξό-
βεργες και πάμε τώρα να τις στήσου-
με. Έρχεσαι και συ ;

Ν. — Μα καλὰ, και στην έκκλησιά
πότε θα πάμε ;

Σ. — Δεν πάμε και καθόλου.

Ν. — Μα πως γίνεται ;

Σ. — Νά, κόβουμε αύριο στο δάσκα-
λο μια παλάβρα, κέτσι γλυτώνουμε
την τιμωρία.

Ν. — Καλὰ το δάσκαλο, τον γελοῦ-
με· μπορούμε όμως να γελάσουμε και
το Θεό ;

Σ. — Πῶς ;...το Θεό ;....

Ν. — Ναί, βέβαια.

Σ. — Α ! Αυτό εγώ δεν το σκέφτηκα.

Μ. — Οὐτ' εγώ.

Ν. — Έσείς λοιπόν θαρρεῖτε, πως
γιατί το θέλει ο δάσκαλος, γιαυτό
πάμε στην έκκλησία ;

Μ. — Αμέ ;

Σ. — Ξέρω κέγώ ;

Ν. — Στην έκκλησία πηγαινόμε
για να δοξολογοῦμε το Θεό για τα
καλὰ που μᾶς χαρίζει.

Μ. — Αλήθεια...

Ν. — Και για να τον παρακαλοῦμε
να φυλάει γερούς, όσους άγοποῦμε.
Τους γονιούς μας, τὰδέρφια μας....

Σ. — Καλὰ λές.

Ν. — Κι'άκόμη να μᾶς φωτίζει να
γίνουμε καλοί άνθρωποι.

Μ. — Ναί, αυτό μου τύπε κι' ο πα-
τέρας μου.

Ν. — Ξέρετε τι κακό πράμα είναι,
να θέλετε να γελάσετε το Θεό !

Σ. — Ω !..

(Μικρή παύση. Άπορία)

Μ. (Θριαμβευτικά) : — Ξέρετε λοιπόν
τι να κάνουμε ;

Σ. — Τι ;

Μ.—Πάμε πρώτα στην εκκλησία, να παρακαλέσουμε το Θεό ν' αστείλει πολλά πουλιά στις ξόβεργες μας, κι' ἄμα ἀπολύσει ἡ εκκλησία, πάμε κι' οἱ τρεῖς μαζί καὶ στήνουμε τις ξόβεργες. Πῶς σὰς φαίνεται;

Σ.—Πολύ ωραία.

Μ.—Σύμφωνοι λοιπόν;

Ν.—Ναί, σύμφωνοι.

Μ.—Ἐμπρός τώρα. Τραβάτε σεις στην εκκλησία, κ' ἐγὼ πάω νὰ φίσω αὐτὰ σπῖτι κι' ἔρχομαι κατόπι σας. Καὶ μετὰ, πάμε κ' οἱ τρεῖς καὶ στήνουμε τις ξόβεργες.

Σ.—Κι' ὅσα πουλιά πιάσουμε, τὰ μοιραζόμαστε, αἱ;

Μ.—Ναί, ναί. Πάμε, λοιπόν.

Ν.—Πάμε! (Φεύγουν).

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ «ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΑ»

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑ στην Ἀλληλογραφία τοῦ περασμένου φύλλου κάτι ποὺ δὲν τῶδλεπα πρώτη φορά: Μία φίλη μας νὰ παραπονιέται γιὰ τὰ σχολαστικά μαθήματα ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ κάνει, στὸ Γυμνάσιο καὶ νὰ ἐξομολογίεται πῶς δὲν βλέπει τὴν ὥρα ποτε νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος γιὰ ν' ἀφιερωθῇ στὶς ἀνώτερες σπουδές ποὺ ἐνδιαφέρει...

Ἡ Διάπλασις τῆς ἀπάντησε ὅπως ἔπρεπε. Ἀλλὰ μία μικρὴ ἀπάντηση στὴν Ἀλληλογραφία δὲν εἶναι ἴσως ἀρκετὴ γιὰ ἓνα... παράπονο, ποὺ τῶχουν τόσοι καὶ τόσες! Σκέφθηκα λοιπόν πῶς μπορούσα νὰ μιλήσω κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ τὰ «σχολαστικά», ποὺ τᾶχουν στὸ στομάχι. Κι' ἂν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ἢ ἀπὸ ἐκείνες, ποὺ ἀνυπομονοῦν νὰ κλείσουν τὰ ὑποχρεωτικά βιβλία, γιὰ νὰ βγοῦν στὸν κόσμο γρηγορώτερα, ν' ἀνοιξοῦν τὸ μεγάλο βιβλίο τῆς ζωῆς ἢ, ὅπως τὸ εἶπε κι' ἡ Διάπλασις, νὰ ἐπιδοθοῦν στὰ πρακτικά, θὰ τὸ ἐννοῦσα. Ἀλλὰ εἶναι παιδιὰ καὶ κορίτσια ποὺ θέλουν ἴσα-ἴσα νὰ μάθουν πολλά καὶ δὲν ἀνυπομονοῦν νὰ τελειώσουν, παρὰ μόνο γιὰ νὰ ξαναρχίσουν.

Κι' ἤθελα τώρα νὰ ρωτήσω: Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ «ἀνώτερα»; Κι' ὑπάρχουν ἀνώτερα ἀπὸ τὰ «σχολαστικά» ποὺ περιφρονοῦν; Ἐν' ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ συμβαίη: Ἡ ἀπὸ μέσα τους ἀδιαφοροῦν γιὰ κάθε σοβαρὴ σπουδὴ καὶ βιάζονται νὰ τελειώσουν τὸ Γυμνάσιο γιὰ νὰ τὸ ρίξουν στὶς ἐλαφρότητες, ἢ, τὸ πιθανώτερο, κάνουν μιά μεγάλη παρεξήγηση. Γιατί ἐγὼ βέβαια δὲν ξέρω

πὶς «ἀνώτερα» ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, τὸν Πλάτωνα, τὸν Θουκυδίδη, τὸν Σοφοκλῆ, τὸν Δημοσθένη, τὸν Ὀράτιο, τὸν Βιργίλιο, τὸν Κικέρωνα, ἢ τὴν Ψυχολογία, τὴν Λογική, τὶς Φυσικὲς Ἐπιστήμες καὶ τὰ Μαθηματικά ποὺ διδάσκονται στὶς τελευταῖες τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Ἀν νομίζῃ κανεὶ πῶς ὁ Τολστόι ὁ Νίτσε, ὁ Ἴψεν, ὁ Δαννούντσιο, ὁ Ὁσκάρ Οὐάιλντ ἢ δὲν ξέρω ποῖος ἄλλος νεώτερος, εἶναι τ' «ἀνώτερα», κάνει λάθος μεγάλο...

Θὰ μοῦ πουν: Μὰ οἱ Γραμματικές, τὰ Συντακτικά, οἱ Κανόνες; τὰ Θέματα, τὰ Προβλήματα, οἱ Ἐξηγήσεις, τὰ Σχόλια... αὐτὰ ὑποφέροντα; — Μπᾶ! καὶ πῶς θὰ μάθῃ κανεὶς Ὅμηρο ἢ Βιργίλιο χωρὶς νὰ μάθῃ καὶ τὴ γλῶσσα; Καὶ πῶς μπορεί νὰ μάθῃ κανεὶς γλῶσσα χωρὶς Γραμματικὴ καὶ Συντακτικὴ; Μὰ Λατινικά... γιατί ὄχι; Χρειαζόνται κι' αὐτὰ στὸ μορφωμένο ὅπως ὅλα κι' εἶναι τόσο διασκεδαστικά, γιὰ ὅποιον διασκεδάξῃ μὲ ἀνώτερες σπουδές, — (γιατί αὐτὸ θὰ πῇ νὰ τις ἀγαπᾷ: νὰ διασκεδάξῃ σπουδάζοντας, —) ὅσο δὲν εἶναι οὔτε ἡ Πειραματικὴ Φυσικὴ γιὰ ὅποιον προτιμᾷ τὰ παιχνίδια. Ἀκούσατε τὴ Σπεράντζα Καλὸ, αὐτὴν τὴν καλλιτέχνη τοῦ τραγουδιοῦ, τὴ μεγάλη, τὴ φημισμένη ἑς ὅλη τὴν Εὐρώπη, ποὺ ἦλθε αὐτὸν καιρὸ στὰς Ἀθήνας κι' ἔδωσε μερικὰ κοντσέρτα; Εἶναι μιά ἀπὸ τίς πιὸ μορφωμένες Ἑλληνίδες ποὺ ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου. Μία μέρα, μπροστὰ τῆς, δὲν θυμοῦμαι πῶς καὶ γιατί, — εἶναι χρόνια τώρα, — κάποιος ρώτησε πῶς κάνει ἡ γενικὴ τοῦ lapsus.

— Lapidis! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Σπεράντζα Καλὸ.

Ἀπόρησα:

— Μὰ ξέρετε καὶ Λατινικά;

Τότε ἀπόρησε ἡ κείνη:

— Μ' ἀφοῦ ἐβγάλα τὸ Γυμνάσιο; Καὶ ξέρετε, τὰ Λατινικά τᾶγαποῦσα ξεχωριστά.

Λοιπόν, σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἀπὸ τότε τὴν ἐθαύμασ' ἀκόμη περισσότερο. Γιατί κατάλαβα πόσο βάσιμη, πόσο σταθερὴ ἦταν ἡ μόρφωσή της. Πιστεύω, ὅτι αὐτὸ τὸ καταλαβαίνετε τώρα καὶ σεις: Για ν' ἀγαπᾷ καὶ τὰ Λατινικά ἀκόμη, θὰ πῇ ὅτι εἶχε ἀληθινὸν ἔρωτα γιὰ ὅλα. Ἐτσι ἔμαθε ὅσα ἔπρεπε, μὲ σύστημα, μὲ τάξη, μὲ ὑπομονή, μὲ μέθοδο, κι' εἶναι σήμερα, καθὼς εἶπα, μιά ἀπὸ τίς πιὸ μορφωμένες Ἑλληνίδες. Κι' ἂν θεωρῆται ἀκόμα ἀπὸ τίς μεγαλύτερες τραγουδίστριες σὰς βεβαιῶ ὅτι στὴ θαυμαστὴ αὐτὴ ἐξέλιξη τοῦ μουσικοῦ τῆς ταλέντου, ἐβοήθησε πάρα πολὺ κι' ἡ γενικὴ τῆς μόρφωσης.

Ἡ ἡμιμάθεια εἶναι κάτι κακὸ, μισγτό. Καλύτερα νὰ μὲν κανεὶς ὅλους διόλου ἀμαθῆς, — δὲν ἐννοῶ κι' ἀγράμματος, — παρὰ ἡμιμαθῆς. Κι' ἡμιμαθῆς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ μπορεί νὰ χῇ ἓνα σωρὸ γνώσεις, — νὰ κάνει μάλιστα καὶ φιγούρα, — ἀλλὰ

χωρὶς θεμέλια, χωρὶς βάσεις. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τίποτα γενναίωτο δὲν θὰ μπόρῃ νὰ κάμῃ στὴ ζωὴ του, ἀπὸ τὴ ματαιὴ φιγούρα ποὺ εἶπαμε. Καὶ πάλι ἔλθῃ μέρα ποὺ θὰ κάμῃ καὶ κακὴ φιγούρα, γιατί θὰ μπερδεύῃ ἄτακτα καμμία συζήτηση καὶ θὰ δείξῃ ὅλη τὴν ἀμάθειά του.

Λοιπόν, τίς βάσεις τίς δίνει, στερεὲς καὶ ἀκλόνητες μόνο τὸ Σχολεῖο. Ἀρχινώντας ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ καὶ τελειώνοντας στὸ Γυμνάσιο. Καὶ γιὰ νὰ πῇ κανεὶς πῶς τίς ἔχει, καὶ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ κτίσῃ ἀπάνω σὲ θεμέλια γερά, πρέπει νὰ σπουδάσῃ μὲ ζῆλο, μὲ ἀγάπη, ἢ ἐπὶ τέλος μὲ ὑπομονή, ὅλ' αὐτὰ τὰ «σχολαστικά» Ἀλλοιῶτα δὲν γίνεται. Ὅποιος τὸ παραμελεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ καμῇ τὴ μόρφωσή του διαβάζοντας ἄτακτα, ὅτι βιβλίον περιουσιῶν τοῦ ἀρδεύει, θὰ βγῇ ἡμιμαθῆς. Κι' ἂν θελήτῃ τυχὸν νὰ κάμῃ ἔπειτα «ἀνώτερες σπουδές», καὶ τίς πιὸ ἀγαπημένες, θὰ τοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο ἂν ὄχι καὶ ἀδύνατο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ματτίας ἐξακολούθησε:

— Ἐσένα θὰ σὲ στείλουν ἑς τὸ σχολεῖο, θὰ σοῦ πάρουν δασκάλους, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου ὁμόναχος καὶ θὰ σὲ θυμοῦμαι, ὅπως, ἐλπίζω, θὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ σύ.

— Ὡ! ἀγαπητέ μου Ματτία! πῶς μπόρεῖς νὰ λές τέτοια πράγματα;

— Λέω ὅτι ἔχω ἑστὸ νοῦ μου, μὲ καρό! (*) Καὶ νὰ γιατί δὲν μὲ βλέπεις τώρα χαρούμενο σὰν καὶ σένα. Θὰ χωρισθοῦμε, ἐνῶ ἐγὼ ἐνόμιζα, φανταζόμουν, πολλὰς φορές μάλιστα τῶδλεπα καὶ στὸν ὕπνο μου, πῶς θάμαστε πάντα μαζί ὅπως τώρα. Μὰ ὄχι ὅπως εἶμαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φτωχοὶ μουζικάντηδες τῶν δρόμων, παρὰ πῶς θὰ ἐργαζόμαστε κι' οἱ δυὸ, θὰ μελετούσαμε καὶ θὰ γινόμαστε ἀληθινοὶ μουσικοὶ γιὰ νὰ παίζουμε μπροστὰ σὲ ἀληθινὸ κοινό νὰ χωρὶς νὰ χωρισθοῦμε ποτέ.

— Μ' αὐτὸ θὰ γίνῃ, Ματτίαχο μου! ἂν οἱ γονεῖς μου εἶναι πλούσιοι, θὰ εἶναι τόσο γιὰ σένα ὅσο καὶ γιὰ μένα! καὶ ἂν μὲ στείλουν στὸ σχολεῖο θ' ἀρθῶς καὶ σὺ μαζί μου. Δὲν θὰ χωρισθοῦμε, θὰ ἐργαζοῦμε μαζί, θάμαστε πάντα μαζί, θὰ μεγαλώσουμε, θὰ ζήσουμε μαζί, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦς ἐσὺ κι' ὅπως τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ, σὲ βεβαιῶ, τὸ ἴδιο.

— Τὸ ξέρω πῶς τὸ ἐπιθυμοῦς, μὲ

(*) Ἰταλικά: ἀγαπητέ μου.

δὲν θὰ εἶσαι πιά κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου, ὅπως εἶσαι τώρα.

— Στάσου, παιδί μου, νὰ σοῦ πῶ: Οἱ γονεῖς μου τώρα μὲ ζητοῦν, ἀλήθεια; Ὁ πῇ λοιπὸν πῶς νοιάζονται γιὰ μένα, πῶς μ' ἀγαποῦν. Ἀφοῦ λοιπὸν θὰ μάγαποῦν, δὲν μποροῦν νὰ μὴ μοῦ κάνουν ὅ,τι θὰ τοὺς γυρεύω. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ θὰ τοὺς γυρεύω, θὰ εἶναι νὰ κάμουν εὐτυχισμένους ἐκείνους ποὺ στάθηκαν σὲ μένα καλοὶ, ποὺ μάγαπησαν ὅταν ἦμουν ἔρημος στὸν κόσμο τὴ μάνα-Μπαρμπερίνα, τὸν κύρ Πέτρο τὸν Ἀκκέν, ποὺ θὰ τὸν βγάλουν κι' ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη, τὸν Βενιαμίν, τὴ Λίτσα καὶ σένα. Τὴ Λίτσα μάλιστα θὰ τὴν πάρουν μαζί τους, θὰ τὴν γιαιτρέψουν, θὰ τὴ σπουδάσουν, καὶ σένα θὰ σὲ βάλουν μαζί μου στὸ σχολεῖο, ἂν εἶναι νὰ πάω σὲ σχολεῖο. Ἐτσι θὰ γίνουν τὰ πράγματα, ἂν οἱ γονεῖς μου εἶναι πλούσιοι, καὶ ξέρεις καλὰ πῶς θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν θὰ εἶναι πλούσιοι, καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας.

— Κι' ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν θὰ εἶναι φτωχοί.

— Εἶσαι βλάκας!

— Μπορεῖ.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, ὁ Ματτίας φώναξε τὸν Κάπη.

Ἦταν ὥρα νὰ σταθοῦμε γιὰ νὰ φάμε. Πῆρε τὸν σκύλο ἑστὴν ἀγκαλιά του καὶ, μιλώντας σὰ νὰ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μπορούσε νὰ τὸν καταλάβῃ καὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

— Καὶ σύ, Κάπη μου, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ προτιμοῦσες, ἀλήθεια, νὰ ἦταν φτωχοὶ οἱ γονεῖς τοῦ Ρεμῆ;

Ἀκούοντας τὸν ὄνομα τοῦ ὁ Κάπης, ὅπως πάντα, ἐγαύησε ἀπὸ εὐχαρίστηση κι' ἔβαλε τὸ δεξὶ του πόδι ἑστὸ στῆθος του.

— Γιατί μὲ φτωχοὺς γονεῖς, θὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν ἐλεύθερη ζωὴ μας κι' οἱ τρεῖς. Θὰ πηγαίνουμε ὅπου θέλουμε καὶ δὲν θὰ ἔχουμε ἄλλη φροντίδα παρὰ νὰ εὐχαριστοῦμε τὴν «ἐντιμὴ ὁμηγύρη».

— Γάβ, γάβ!

— Μὲ πλούσιους ὅμως γονεῖς ὁ Κάπης θὰ πάῃ ἑστὴν αὐλή, ἑστὸ σπιτάκι του, ἴσως θὰ δεθῇ καὶ μ' ἀλυσίδα. Ὡραία ἀλυσίδα ἀσταλῆ, δὲ λέω, μὰ πάντα ἀλυσίδα, γιατί τὰ καλά σκυλιὰ δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν ἑστὶς ὥρες κάμαρες.

Ἦμουν ἀρκετὰ δυσανεκτῆς ποὺ ὁ Ματτίας ἤθελε τοὺς γονεῖς μου φτωχοὺς, ἀντὶ νὰ συμπεριζέται τῶναιρος ποὺ μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα καὶ ποὺ κι' ἐγὼ τὸ εὗρισκα τόσο

καλὸ ἤμουν ὅμως κι' εὐχαριστημένος, γιατί ἔβλεπα τώρα ὅτι μόνο ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀγάπη κι' ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ χωρισμοῦ συλλογιζόταν ἔτσι. Δὲν μπορούσα λοιπὸν νὰ τοῦ κρατήσω κακία γιὰ ἓνα πρᾶγμα ποὺ κατὰ βάθος δὲν ἦταν παρὰ ἓνα δειγμά τρυφερώτατης ἀγάπης. Μ' ἀγαποῦσε ὁ Ματτίας καὶ δὲν ἤθελε νὰ μᾶς χωρίσουν. Γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲν τὸν ἔμελε.

Ἀν δὲν ἦμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κερδίζουμε ἑστὸ ἔροτο τὸ ψωμί μας, θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω κι' ἄς φώναζε ὁ Ματτίας. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ στεκόμαστε καὶ νὰ παίζουμε ἑστὰ μεγάλα χωριά ποὺ ἀπαντούσαμε καί, ὥς που νὰ βρεθοῦν οἱ πλούσιοι γονεῖς μου καὶ νὰ μοιραθοῦν μαζί μας τὰ πλούτη τους, ἔπρεπε νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν μὲ τίς πενταροδεκάρες, ποὺ μαζεῦαμε τόσο δύσκολα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Χρειασθήκαμε λοιπὸν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΝΙΚΟΛ. Μ. ΚΕΠΕΤΖΗΣ
(Προσκόπαι τοῦ Καθῆκοντος)
ἐν Μυτιλήνῃ. Β' Βραβεῖον 18ου
Διαγωνισμοῦ Ἑσπιδάματός.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΤΑΣΣΑΣ
(Μικρὸς Λέσβιος) ἐν Μυτιλήνῃ.
Α' Βραβεῖον 17ου Διαγωνισμοῦ
Δύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅταν θὰ ἤθελα, γιὰ νὰ πάμε ἀπὸ τὸ Σιαβανὸ ἑστὸ Δρεῖζ, περνώντας ἀπὸ Ὁμπυστόν, Μονλυσόν, Μουλάν, Ντεσλῆ.

Ἐπειτα, ἐκτός ἀπὸ τὸ καθημερινὸ μας ψωμί, κι' ἄλλος λόγος μᾶς ὑποχρέωνε νὰ κερδίζουμε ὅσο περισσότερα μπορούσαμε: Δὲν εἶχα ξεχάσει τὸ λόγο ποὺ μοῦ εἶπε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα, πῶς μ' ὅλα μου τὰ πλούτη δὲν θὰ μπορούσα ποτε νὰ τὴν κάμω πιὸ εὐτυχισμένη ἀπ' ὅσο τὴν εἶχα κάμει μὲ τὴ φτώχεια μου, κι' ἤθελα νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη κι' ἡ Λιζούλα μου, ὅπως ἔγινε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα. Βέβαια ποὺ ἀργότερα θὰ μοιραζόμουν τὰ πλούτη μου μὲ τὴ Λίτσα, ἐγὼ τουλάχιστο δὲν εἶχα καμμία ἀμφιβολία γι' αὐτό: πρὶν νὰ γίνω ὅμως πλούσιος, ἤθελα νὰ πάω τῆς Λίτσας ἓνα δῶρο ἀγο-

ρατμένο μὲ λεπτὰ ποὺ θὰ κέρδιζα, — τὸ δῶρο τῆς φτώχειας.

Στὸ Δρεῖζ λοιπὸν ἀγοράσαμε μιά μεγάλη κούκλα κι' ἓνα κουκλίστικο νοικοκυριό. Κι' εὐτυχῶς ποὺ αὐτὰ ἐξοστίζαν πολὺ λιγώτερο ἀπὸ μιά ἀγελάδα.

Ἀπὸ τὸ Δρεῖζ στὸ Δρεῖζ, δὲν εἶχαμε παρὰ νὰ τρέξουμε κι' αὐτὸ κάναμε, γιατί, ἐκτός ἀπὸ τὸ Σατιγιόν, δὲν ἀπαντήσαμε στὸ δρόμο μας παρὰ φτωχὰ χωριά, ποὺ οἱ κάτοικοι τοὺς δὲν εἶχαν καμμία διάθεση νὰ στερηθοῦν κάτι ἀναγκαῖο, γιὰ νὰ φανοῦν γενναῖοι σὲ περὶ τοὺς μουσικοὺς...

Ἀπὸ τὸ Σατιγιόν, ἀκολουθήσαμε τίς ὄχθες τοῦ καναλιῶ κι' οἱ δασωμένες αὐτὲς ὄχθες, τὰ ἴσχυα ἐκείνα νερά κ' οἱ μαοῦνες ποὺ τὶς τραβοῦσαν ἄλογα, μὲ ξαναγύριζαν στὸν εὐτυχισμένον καιρὸ ποὺ, μέσα στὸν Κόκκινον μαζὶ μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθούρο, τα-

ξείδευα κι' ἐγὼ σ' ἓνα κανάλι. Ποῦ νὰ ἦταν τώρα ὁ Κόκκινος; Πόσες φορές, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσουμε ἢ νὰ ἀκολουθήσουμε κανένα κανάλι, δὲν ἐρώτησάν εἶχαν ἰδῇ νὰ περνᾷ ἀπὸ 'κεῖ κανένα πλοῖο μὲ τὴν βεράντα καὶ τὸ λοῦσο τοῦ Κόκκινου. Τίποτα! Χωρὶς ἄλλο, ἡ κυρία Μίλλιγκαν θὰ εἶχε γυρίσει στὴν Ἀγγλία, μὲ τὸν Ἀρθούρο, ποὺ θὰ εἶχε πιά γιαιτρευθῇ. Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ πιθανόν αὐτὸ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ πιστεύω. Καὶ ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα στὸ κανάλι, ἀπὸ μακριὰ, κανένα πλοῖο νὰ τὸ τραβοῦν ἄλογα, φανταζόμουν πῶς ἦταν ὁ Κόκκινος ποὺ ἐρχόταν σὲ μᾶς!

Ἐπειδὴ ἦταν φθινόπωρο, περπατούσαμε λιγώτερο παρὰ τίς θερινὲς ἡμέρες καὶ παίρναμε τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ φθάνομε στὰ χωριά, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθοῦμε, πρὶν νυκτῶσῃ ὁλωσδιόλου. Ὅμως, ἂν κι' ἐτρέξαμε ὅσο μπορούσαμε, καὶ μάλιστα στὸ τέλος, δὲν καταφέραμε νὰ μποῦμε στὸ Δρεῖζ παρὰ νύκτα προχωρημένη.

Γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ σπῖτι τῆς Λίτσας δὲν εἶχαμε παρὰ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ κανάλι, γιατί ὁ ἄντρας τῆς θειᾶς Κατερίνας ἦταν καναλοφύλακας καὶ κατοικοῦσε σ' ἓνα σπιτάκι, κτισμένο δίπλα στὸ νεροφράκτη ποὺ ἐφύλαγε. Ἐτσι δὲν χάσαμε τὸν καιρὸ μας νὰ ρωτοῦμε καὶ φθάσαμε καὶ γρήγορα στὸ σπιτάκι αὐτό, ποὺ ἦταν στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ ἑστὸ ἓνα δενδρόφυτο μέρος, ποὺ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ σὰ νὰ πλέῃ στὴν ὁμίχλη.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Περήφανο, και μ' ἀπλωμένα
[τὰ πανιά
Τὸ γειόφκιαστο καράβι ξεκινάει
Ἀπ' τὸ λιμάνι, γιὰ νὰ πάη στὴν
[ξενιτεία,
Κι' ἡ πλώρη του λευκοῦ ἀφρούς
[πετάει

Ἀψήφισε στὸ δρόμου του πολλὲς
Φουρτούνες, ἀστραπές, βροχές,
[ἀντάρες,
Σὲ ξένες χώρες γύρισε τρανές,
Ἀμέτρητες τιμὲς εἶδε καὶ χάρες.

Χρόνια πολλὰ γοργοπεράσανε.
[Καὶ νά!
Στὴν ἀμμουδιά τώρα γεγμένο
[ἀργοσαπίζει,
Κι' ἀπάνω στὰ σκελεθρωμένα του
[πλευρά,
Τὴν πέτρινή του κατοικιὰ τὸ μῦδι
[χτίζει

Ὁ μανιασμένος ὁ βοριάς λόγια
[γλυκὰ
Καὶ θύμησης παλῆς τοῦ ξανα-
[νιώθει,
Μὰ μέσ' στὰ γέρικα τὰ στήθεια
[του γροικᾷ
Τὸ θάνατο—ὠϊμένα—νὰ ζυγώνει!

Μιά μαύρη νύχτα τοῦ Γενάρη,
[ποῦ στοιχεῖα
Στὴν ἀμμουδιά φριχτὸ χορὸ
[εἶχανε στήσει,
Κι' ἀνατριχιάσανε ἀπὸ τρόμο
[τὰ κλαριά,
Καὶ καταχνιά, μαυρίλα πλάκωνε
[τῇ φύση,

Τὸ συναρπάζει ὁ βοριάς καὶ στὸ
[νερό
Τὸ ὀρμηρόπικρο τὰ ξύλα του
[τινάζει,
Καὶ σ' ὅ,τ' ἀπόμεινε ἀπ' τὸ μαῦρο
[σκελετό,
Μὲ βόγγο πένθιμο κι' ἀφρούς τὸ
[κύμα σνάζει.
Ταπεινὸν Ἴον

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΑ

Δὲν πρόφθασα νὰ πῶ «Καλη-
μέρα» στὶς συμμαθήτριάς μου, καὶ
μιά ἀπ' αὐτὲς μὲ ρωτᾷ:

— Πόσο χρονῶν εἶσαι, Διλίκα;
Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως
γίνθηκε νόμος νὰ στρατεύωνται κι'
οἱ γυναῖκες καὶ λογάριζαν τώρα
οἱ συμμαθήτριάς μου σὲ πόσα χρό-
νια θὰ πῆγαινε κάθε μιὰ. Σὰν
μοῦ ἐξήγησαν ὅμως πὼς ἔτσι, γιὰ
νὰ περνᾷ ἡ ὥρα, συζητοῦσαν γιὰ
τὰ χρόνια τους, ἀποκριθῆκα:

— Δέκα.
— Δὲν φαίνεται γιὰ δέκα, εἶπε
ἡ ἴδια πού μ' ἐρώτησε. Δώδεκα
θὰ εἶσαι.

«Ἐδὼ εἵμαστε τώρα!» συλλο-
γίστικα «γομίζει κι' αὐτὴ πὼς
τῆς λέω ψέματα».

— Μ' ἂν ἤμουν δώδεκα, εἶπα δυ-
νατά—θὰ σοῦλεγα δώδεκα· γιὰ
δὲν μὲ πιστεύεις;

Ἐκεῖνη τίποτα! Δὲν ἐγνοῦσε
νὰ μὲ πιστέψῃ κι' ἐπέμενε στὴν
ιδέα τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα τὰ δώσω μιὰ περασὶά στὸ
μάθημά μου.

.....Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπεισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτι
μοῦ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο
ποῦ δὲν μὲ πίστευε ἡ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὼς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀγότερα κατάλαβα πὼς δυστυχῶς
ἡ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτι στὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κρύβουν τὰ χρόνια
τους.

Διλίκα

ΠΑΛΗΟ ΦΑΛΗΡΟ

Τρελλό, αἰώνιο σκοπὸ
τὸ κύμα δ'ὸν στὴν ἀμμουδιά
ἀρμονικά τονίζει.
τ' ἀγέρι παίζει ἀπαλὰ
στὰ γαλανὰ νερά,
κι' ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὸ βουγὸ,
μὲ μύρια χρώματα γλυκά,
τῇ δόση ζωγραφίζει
γαλήνη γύρω, ἐρημιὰ
καὶ ἐξοικική χαρά!

Ρόδον τῇ: Ρόδου

ΠΟΛΥΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Κάποιος Γάλλος ἀπέδειξε μὲ
τὸν ἀκόλουθο τρόπο ὅτι εἶναι τὸ
πῶς ὠραῖο πρόσωπο σ' ὅλη τὴ γῆ.
— Ἡ Γαλλία, ἔλεγε, εἶναι ἡ
ὠραιότερη ἡπειρος τοῦ κόσμου·
τὸ Παρίσι εἶναι ἡ ὠραιότερη πό-
λις τῆς Γαλλίας· τὸ Πανεπιστήμιον
τὸ ὠραιότερο μέγαρο τοῦ Παρι-
σιού· καὶ τὸ ὠραιότερο δωμάτιον
τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι τὸ δικό
μου. Εἶμαι ὅμως τὸ ὠραιότερο
πρῶγμα στὸ δωμάτιό μου· ἐπομέ-
νως ὁ ὠραιότερος ἄνθρωπος σ'
ὅλον τὸν κόσμον.

[Παράφρασις]

Σβέντζος

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΛΙΑΚΑΔΑ

Ἡ ἀγῆ μετ' τὴν ροδοκόκκινη φο-
ρεσιά τῆς, ἀρχίζει νὰ χρωματίζει
μὲ τὸ γλυκὸ τῆς χρώμα, τὴ φύση.
Ὁ ἥλιος ἀργά-ἀργά ξεπροβάλλει
πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ στέλνει
τὶς πρώτες χρυσές του ἀκτίνες,
δὲν σκορπίζουνε τὴ χαρὰ, στὴ μι-
κρὴ πόλιν ποὺ μόλις ξύπνησε.
Ἀνοιχτὰ τὸ παράθυρό μου νὰ χαι-
ρετήσω τὸν ἀγαπημένο μου ἥλιο.
Ὁ οὐρανὸς καταγάλανος μοῦ χα-
μογελαίει καὶ τὰ πουλάκια, χα-
ρούμενα κι' αὐτὰ, χύνουν γύρω τὴ
γλυκεῖα μουσικὴ τους. Κεῖ-πέρα,
στὴ γαλανὴ θάλασσα, μιὰ κάτα-
σπερ βαρκούλα, παίζει μετὰ τὴ
κύμα, κι' ἀκούεται ἀπὸ μακριὰ
ἡ φωνὴ τοῦ ναυτῆ, ποὺ ἀμέριμνος
τραγουδάει, πεσμένος στὴν ἀμ-
μουδιά, ἐνῶ τὸ ἥσυχο κυματάκι
τοῦ φιλάει τὰ πόδια... Κι' εἶναι

τὸ τραγουδῖ του, ἕνας γλυκὸς
ὕμνος στὴ ζωή, στὸν ἥλιο, στὴ
θάλασσα...

Ὡ! πόσο ἀγαπῶ τὴ χειμωνιά-
τικὴ λιακάδα, ποὺ παντοῦ σκορ-
πίζει τὴ χαρά!

Γλυκεῖα Ἀνδρηνίς

ΚΑΤΑΧΝΙΑ

Ἡ καταχνιά, ποὺ ἀράχνην
κι' ἀδούρη γεννιέται,
Μὲς στὴν ὁλόσκοτη νυχτιά
ἀνάλαφρη πλανιέται.

Κι' ὅπου πατεῖ, ὕγρόποδι,
παντοῦ δροσιὰ γεμίζει,
ὥσπου ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ
χρυσάχιδος τῇ σχίζει.

Ακριάμ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κίμων. — Θὰ ἔχουμε βροχὴ
πολλή, ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος
σύνεφα καὶ δὲ φαίνεται οὐ' ἕνα
ἄστρο.

Τάκης. — Λάθος ἔχεις. Τώρα
ποῦ ἐρχόμουν ἐγὼ, ἦταν ξαστε-
ριά.

Κίμων. — Φαίνεται θὰ ἦλθε
ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰσαγγέλης.

Ὁ Τοτὸς εἶναι θανάτῳ.
Μιά μέρα, ἐφώνησε στους κα-
θημένους στὸ θρανίον:

— Ὅσοι εἶναι ἀπόντες, νὰ ση-
κωθοῦν νὰ τοὺς σημειώσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου

Ὁ Τῶνης κι' ἡ Δελὲ γύριζαν
ἀπ' τὸ σχολεῖο. Στὸ δρόμο εἶδαν
μιὰ μεγάλῃ ρεκάμα πού ἐγραφε:
«Ἐγγραφετὲ στὸ Ἐθνικὸν Δά-
νειον».

— Ἐγὼ δὲν γράφουμε πουνθενά!
φωνάζει ὁ Τῶνης, μοῦ φτάνει ἡ
Διάπλασις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πούλιας

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
24ος. — Ἐκαστος τόμος δραχ. 4.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 4,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δρ. 4,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος δρα-
πος δρ. 12 καὶ ραμμένους δρ. 14.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ
τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρ-
ρατος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος,
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰτε
ἀρρατος εἰτε ραμμένος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 1780ῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΤΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚὸΝ ΑΣΚΗΣΜΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 8)

ΕΠΑΙΝΟΣ (συνέχεια ἐκ τοῦ προ-
γουμένου): Κική Γ. Πισσ.
15 + 7 (11Ε). - Μακεδὼν Π.
σκοπος, 15 + 6 (10Ε). - Κ.
τοῦ Αἰγαίου, 15 + 6 (10Ε). -
δοξος Σημαιοφόρος, 15 + 6 (10Ε).
Γεωργίος Ν. Καραλής, 15 +
(10Ε). - Κόρη τοῦ Βουνού, 15 +
(10Ε). - Γοργὴ Ψαροπούλα, 15 +
(10Ε). - Ἀλυστρωτός, 15 + 6 (10Ε).
Ἐνδοξος Νίκη, 15 + 6 (10Ε). -
ληνική Ἀκμή, 15 + 6 (10Ε).
Δ. Σ. Κόκκινος, 15 + 6 (10Ε).
Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα, 13 +
(10Ε). - Ἀεροναυτοπούλου, 14 +
(10Ε). - Ἀτρόμητος Ἐλληνίς, 14 +
(10Ε). - Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος,
+ 5 (10Ε). - Νεαρὸς Ντέντεκτ, +
+ 5 (10Ε). - Νικήτῆς τοῦ Σκαρῶ,
+ 5 (10Ε). - Κωνστ. Πατσός, 15 +
5 (10Ε). - Νικήφορον Ζέφος, 15 +
(10Ε). - Πανελλήνιον Ὀνειρον,
+ 5 (10Ε). - Ἑλληνικὸν Γρόπαιον,
15 + 5 (10Ε). - Θεὰ τῆς Εἰρήνης,
15 + 5 (10Ε). - Παπουτσάμενος Γ.
τος, 15 + 5 (10Ε). - Φιλόπατρις
Ἑλλην, 15 + 5 (10Ε). - Κόμης Δ.
ρινκουρ, 15 + 5 (10Ε). - Ἀγγελ.
Ἀνδ. Περγλέκος, 12 + 7 (9Ε).
Ναντάκι τοῦ Ἀέρος, 13 + 6 (9Ε).
Κουκλίτσα 14 + 5 (9Ε). - Ἀνελ-
στος Χαρά, 14 + 5 (9Ε). - Ἀνεμ-
νι τοῦ Ἀγροῦ, 14 + 5 (9Ε). - Ἀκ-
νοβολὼν Ἥλιος, 14 + 5 (9Ε).
Πατριγόπουλο, 14 + 5 (9Ε). - Π.
τη Κ. Ζαχαράνη, 14 + 5 (9Ε).
Ἐπερὶ φανὸν Ἑλληνόπουλο, 14 +
[9Ε]. - Θρακιὸν Ἰδεώδες, 14 +
(9Ε). - Βομὸς τῆς Ἐλευθερίας, 14 +
+ 5 (9Ε). - Ἀεροναῦτης, 15 + 4 (9Ε).
Υἱὸς τῶν Ἀργαφῶν, 15 + 4 (9Ε).
Κυπριακὸς Ἀστήρ, 15 + 4 (9Ε).
Ἁγία Σοφία, 12 + 6 (9Ε). - Φω-
τῆς Ἡπειρου, 13 + 5 (9Ε). - Συ-
δριον τῶν Βερσάλων, 13 + 5 (9Ε).
Μεγάλῃ Ἰδέα, 14 + 4 (9Ε).
Ζιζανομάχος, 14 + 4 (9Ε). - Κη-
τῆς Ἐλευθερίας, 14 + 4 (9Ε).
Πάλμις, 14 + 4 (9Ε). - Τραυματίας
τοῦ Μπλεζανίου, 15 + 3 (9Ε). - Χο-
σμάλιον Δέρος, 15 + 3 (9Ε). - Ψα-
φιδεύς, 15 + 3 (9Ε). - Προσκοπὴς
τοῦ Εὐξείνου, 15 + 3 (9Ε). - Σπ.
ρίδων Μαρῶς, 12 + 5 (8Ε). - Σ.
μαία τοῦ Βυζαντίου, 13 + 4 (8Ε).
Ὁραῖο Θαλασσοπούλι, 13 + 4 (8Ε).
Ρίγας Φεραίος, 14 + 3 (8Ε). - Λο-
ρεντὴ Πατρίδα, 14 + 3 (8Ε). -
Κ. Παπαζαχαρίου, 15 + 2 (8Ε). - Γ.
λανὴ Σταυροφόρος, 12 + 4 (8Ε).
Στρατηγὸς Δέρετ, 13 + 3 (8Ε).
Πλοῖος τοῦ Γράντ, 14 + 2 (8Ε).
Ἑλληνικὴ Ψυχὴ, 14 + 2 (8Ε). - Χ.
Χ. Παρίλας, 9 + 6 (7Ε). - Σφίγ-
11 + 4 (7Ε). - Γρηγόριος Ε', 12 +
(7Ε). - Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα, 12 +
(7Ε). - Ἀφροντιστὴς Ἑλλην, 13 +
(7Ε). - Φαληρικὴ Αἴρα 10 + 4 (7Ε).
Θέμιος Ἀπόλλων, 10 + 4 (7Ε).
Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας, 12 +
(7Ε).

ΕΥΦΩΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βουλγαροφάγος,
10 + 2 (6Ε). - Ἀστήρ τῆς Δόξης,
+ 2 (5Ε). - Ἀμαλία Ἀθαν. Τοῦ

17, 9 + 2 (5Ε). - Ἀτρόμητος Ναύ-
της, 10 + 1 (5Ε). - Ἀστήρ τῆς Ἐ-
λευθερίας, 8 + 2 (5Ε). - Ἀργαῖος, 8
(5Ε). - Ἀθάνατος Εὐδωνάκι, 8
(4Ε). - Τεῦθρας, 7 + 1 (4Ε). -
ἑλίας τῶν Σκλάβων, 4 + 2 (3Ε).
ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω):
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσαφατίκος, 15
+ 15 (15Ε). - (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ:
Γιάννης Στέφανος, 15 + 15 (15Ε). -
Καὶ τῆς Ἑλληνοπούλα, 15 + 13
(14Ε).)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χατζὴς Πε-
ριανός, 15 + 7 (11Ε). - Ἀνθιμὸς
Ἄνοιξις, 11 + 8 (9Ε). - (Ἐκτὸς
Διαγωνισμοῦ: Νίνα Ν. Κοτζιά,
15 + 6 (10Ε).)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεωργίος Δ. Κα-
λαμάνης, 13 + 6 (9Ε). - Κλέφτης τοῦ
Μαργαρίτου, 13 + 4 (8Ε). - Σπυρίδων Γ.
Μελαχρόνιος, 12 + 4 (8Ε).
ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Ἑλένη Δ. Σακελλαρο-
πούλου, 13 + 3 (8Ε). - Ἰδεώδες τῶν
Ἑλλήνων, 14 + 3 (8Ε). - Ἀτρόμητος
Ἑλλάδος, 15 + 2 (8Ε). - Ἥλιος,
15 + 2 (8Ε). - Ἀτρόμητος Σημαιο-
φόρος, 15 + 2 (8Ε). - Φουσανελλὰς,
14 + 2 (8Ε). - Γαλαξίας, 12 + 3 (7Ε).
Ἰδεώδες Ἑλλην, 12 + 2 (7Ε). - Τι-
μωμένο Τουρτέκι, 12 + 2 (7Ε). - Κού-
Κ. Χρέλια, 12 + 1 (6Ε). - Ἀρι-
σταρχος Δ. Σάμιος, 11 + 1 (6Ε).

ΕΥΦΩΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐντοκον Γραμ-
ματιον, 9 + 1 (5Ε).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

— Ἡ συλλογὴ τοῦ Κουανολέου
Λαβάρου, κατ' αἰτησὴν τοῦ
συμπεριεληφθῆτος εἰς τὸν Διαγωνι-
σμόν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 18 Φεβρουαρίου 1920

Ἀπερὸς τοῦτον: Δὲν ἀπαντᾷ εἰς ὃ
ἐπιζητοῦνται καὶ ἀπορίας, ποῦ εἶ-
ναι βιβλία καθόλου καὶ ἀπάν-
τηται καὶ τὴν λύσιν στὸν ὁδηγὸν
τοῦ Συνδρομητοῦ, ἅμα τὸν δια-
τάσσιν προσεκτικὰ.

ΚΑΙ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ὅλοι
μοῦ γράφουν διὰ τὸ ζήτημα τῆς
ἐκδόσεως τῆς συνδρομῆς, ὅλοι ἀνε-
κτικῶς τὴν προτιμῶν «χλίμας φο-
νὴ» ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῶν σελίδων.
ἔχει, λέει, λέει, ποῦ θὰ λυθῶν διὰ
τῶν δραχμῶν τὸ χρόνον παραπάνω, γιὰ
τοῦτον τὴν τακτικὴν τοὺς πνευματικῆς
ἐργασίας! Ὅτι νὰ τὸ σκεφθῶ, λέει,
ποῦ πρᾶγμα. Πολὺ καλὰ!

Ὁ Ἄγγελος Φιδιὸς μοῦ γράφει:
«Δὲν ὑπάρχει νὰ προσδιορίσῃς τί
ἐστὶν ἡ Ἀράχνη τοῦ Φρέντου; Ἄν τὸ
βρῇ κι' ἕνα μικρὸ μέρος στὴν
καρδιά ἀνάχαρτο, εὐκόλα φω-
τίζει. Μετὰ τοῦτο λόγος: «Ὅσοι
ἐκ τῆς καρδίας του νὰ σκορπῇ κι'
τὴν πλὴν σκόνην, — μικρὸ σφάλ-
μα, — ὑπάρχει φόβος νὰ βρῇ ἐκεῖ θέσι-
ν, — ἡ Ἀράχνη — καὶ νὰ ριζώσῃ.
Δὲν εἶναι τὸ νόημα;» Δὲν ξέρω,
ἂν ἰδοῦμε τί λέει καὶ κανένας

ἂν εἴπῃς τώρα, Φρέντε, τί ἐννοοῦσα
σοῦ ἔλεγα, ὅτι γιὰ τὸ περιφρο-
νῆσαι αὐτὸ κομμάτι καὶ γίνῃ
«Ἄς εἶναι, δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ
καταλήθῃς. Δὲν μοῦ λὲς ὅμως ἀπὸ
τὴν καταλάθῃς δὲν... μὲ εἰδομένη (!)
παραπονομή σου; Κάθε ἄλλο!

Μπα, μπα! Νὰ κι' ἡ Ἰδαμνίτης,
9 + 2 (5Ε). - Ἀστήρ τῆς Δόξης,
+ 2 (5Ε). - Ἀμαλία Ἀθαν. Τοῦ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ τὸ Τυπογραφεῖον, ὅπου ἐτυπώοντο ὡς τώρα
ἡ «Διάπλασις» μᾶς ἐξήγησε νῆαν αὐξήσιν τῆς τιμῆς τῶν
τυπωτικῶν τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποστώμεν,
συνεπῶς θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ εὐρωμεν Τυπογραφεῖον
εὐθιγότερον· ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου τυπογραφικὸν χαρτί, ὡς
αὐτὸ ποὺ μεταχειρίζομεθα, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς
τὴν Ἀγορὰν καὶ ἴσως θὰ χρονοτριβήσωμεν ἕως νὰ εὐρω-
μεν ἄλλο, — τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» πιθα-
νὸν νὰ μὴ καταρθεθῇ νὰ ἐκδοθῇ εἰς τὴν ἡμέραν του.
Εἰδοποιούμεθα λοιπὸν οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀναγνώ-
σται, νὰ μὴν ἀνησυχῇσουν διὰ τὴν πιθανὴν αὐτὴν βρα-
δύτητα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ἡ παλὰ κι' ἀέχαστη φίλη μου!
«Υστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, μοῦ γράφει
ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ μοῦ ἀναγ-
γέλλει τοὺς εὐτυχεῖς τῆς γάμου. Νὰ
ζήσῃ τῆς εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου,
καθὼς καὶ ὅλο τὸ σπικίτι.

Ὅχι, Ρεζεντὰ καὶ μερικοὶ ἄλλοι
ποῦ μὲ ρωτᾷτε: «Ὅσα ψευδῶνυμα κι'
ἂν ἔχετε, μόνον ἐνα ψευδοῦλε γιὰ τὰ
δικὰ σου τὰ κομμάτια, ὅλοι θὰ εἶχαν
τὴν ἴδια ἀπατήρη. Μπορεῖς ὅμως νὰ
δηγήσῃς πρῶτον ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δη-
μοσιεύω, στὰ δέκα ψευδῶνυμα τῆς ἀρε-
σκίας σας. Καὶ θὰ υπογράψετε τὸ ψη-
φοδέλιό σας μὲ τὸν ὄνομά σας καὶ μ' ἐν'
ἀπὸ τὰ ψευδῶνυμά σας, ὅποιο θέλετε.
Δηλαδή: δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἔχετε
δύο καὶ τρεῖς ψήφους ἐπειδὴ ἔχετε δύο
καὶ τρεῖς ψευδῶνυμα.

Πολλὴ λυπήθηκα γι' αὐτὸ τὸ δυστό-
χημα, Φιλδοπατὴρ Ἑλληνίς. Ἀλλὰ
ὅπως λὲς καὶ ἡ ἐλπίς δὲν χάνεται.
Ὅσο ἀναπνέει, ὁ ἄνθρωπος ἐλπίζει.
Ἐλπίζει λοιπὸν καὶ σὺ ὅτι θὰ γιαι-
τρευσθῇ μιὰ μέρα ὁ καλὸς καὶ πολὺτι-
μος αὐτὸς ἀδελφός.

Δὲν ἐννοοῦσα μόνον ἐσένα, Ἀκριάμ.
γιὰτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔκαναν τὸ
ἄτοπο νὰ μοῦ στέλνουν Π. Πνεύματα,
κομμάτια γιὰ τὴν σελίδα κατὰ πέν-
τιμο χαρτί. Τώρα ὅμως ἐσὺ πῆγες στὸ
ἄλλο ἄκρο καὶ γράφεις καὶ τὸ γράμμα
σου σὲ χαρτὶ χωρὶς πένθος. Ὅχι, τέ-
τοια ἀξίωση ἐκ μέρους μου θὲν ἀντα-
ποδοῖται. Ὁμολογῶ ὅτι μὲ πειράζει τὸ
μαῦρο ἐκεῖνο περιθώριον· ἀλλὰ στὰν
ἐνὰς φίλος μου ἔχη πένθος, τέτοιο χαρτί
καὶ τέτοιους φακέλους πρέπει νὰ μετα-
χειρίζεται. Κι' ἐπειδὴ πρόκειται γι'
αὐτὸ τὸ ζήτημα, μᾶθες καὶ τοῦ-
το ὅσοι ἔχετε τὸ ἀτόχημα νὰ πεν-
θηροῦντε; Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στεί-
λετε ὑποτιμητικὰ συγχαρητήρια — γιὰ
γάμο, ἀρραβῶνα, ὀνομαστικὴ ἐορτὴ
καὶ — σὲ πένθιμο χαρτί ἢ ἐπισκεπτή-
ριο. Πολλοὶ τὸ κάνουν, ἀλλὰ εἶναι
ἄτοπο.

Ἡ Τόσκα μοῦ γράφει: «Μεγάλον
γεγονὸς ἔχω σήμερα νὰ σοῦ ἀναγγέλω:
Συλλογίσου πὼς ἔγινενα μέτερα ὀκτώ
κοτοπουλακίων!! Τὴν ἐβάπτισα Ἀμέ-
σως καὶ τὰ ἱδγάλα: ἕνα κατάμαυρον,
Ἀραπάκι· ἕνα κάτασπρον, Ὁχρόδενον
Ἀφροδίτη· διὰ ποὺ πηγαίνουν πάντα
μόνα τους, μακριὰ ἀπὸ τὴν κλῶσσα,
τὸ ἕνα Ἀνδρόν καὶ ἄλλο Ἀνυπό-
ταχτη· κάποιον ποὺ μοῦ φάνηκε σημνὸν
ταπεινὸν, Ταπεινὸν Μενεξέ· κάποιον ποὺ
δλο μαλῶνε μὲ τὰ δέλεφια του, Γεν-
ναῖο Στρατηγὸν καὶ τὰ δύο τελευταῖα,
Ἀριεὶ καὶ Ρεζεντὰ. Καὶ ἔρεις γιὰτι
σοῦ γράφω τὰ ὀνόματά τους; Γιὰτι
μεταβρίω ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ γράψω ὅτι
ἐφάγαμε τὸν Ἀριεὶ ψητὸν ἢ τὸ Ἀρα-
πά

παθάν.—«*Ἡ ματαιότης*».—«*Ἀπὸ τὰ φαιδὰ τῶν μικρῶν παιδιῶν*».—«*Μία ἀνοιχτὴ ἐπιστολή*».—«*Ἀνάγκη ἐνλογισμοῦ*» κτλ.—«*Εὐφύια γραμματιδοδασκάλου*».—«*Ὁ ἐκδοχθεὶς παρδοίτος*».—«*Σάν τὴν πεταλονδίτσα*».—«*Ἡ μουσική*».—«*Ἐξω χιολέει*».—«*Ἐνας ἔμπνοος κ' ἕνας κουτός*».—«*Αἱ Ἀθήναι*».—«*Οἱ γέροι*».—«*Ἀντάρα*» κτλ.—«*Οἱ ἐρημεριοποῦλοι*».—«*Κατὰ τοὺς Μύθους τοῦ Διόσκου*».—«*Ἡ ἐλευθερία*».—«*Γιατὶ αὐτός*».—«*Τὸ σονέττο τῆς ζωῆς μου*».—«*Στὰ ἀπόμυρα βράχια*».—«*Τὸ ναυαγίον*».—«*Γιορτάσιμα*» κτλ.—«*Τὸ ψυχροβόλατο*».—«*Οἱ ποιητές*».—«*Κρύσταλλα*».—«*Τὸ Ἑλληνόπουλο*».—«*Ὁ Φάρος*».—«*Τὸ κούρτισμα*».—«*Ἀρκετή*».—«*Χρωστὰς τῆς Μιχαλοῦς*».—«*Ἐνα γράμμα φανταστικόν*».—«*Παιδιάτικα ἀναιμνήσεις*».—«*Παιδιάτικα παιχνίδια*».—«*Τὸ μεγάλο ψέμμα*» κτλ.—«*Ἀπ' τὰ εὐθύνμα*».—«*Παιδικὰ Πνεύματα*».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—«*Χωρισμός*». Κ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ παλαιὰ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐριον. Κ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιδ τριφερά καὶ ὥρατα του. — «*Μία προαίσθησις*». Νόστιμο κ' ἔμπνοο, Προσπάντων στὸ τέλος. — «*Ἡ παιδοῦλα*», Παιδικὸ γύμνασμα, ἀλλὰ κατὰ λέει. Τὸ αἰσθημὰ του ἀβρό. Τὸ γράμμα ἀφελές. — Τάλλα ὁραίως μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστικὴ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοτάτου, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστικὴ ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Β εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀρχιμήδης ὁ Μικρότερος, ἄ. (ΑΚ). Σωκράτης, ἄ. (ΙΖ). Μεγαλεῖον τῆς Νυκτός, ἄ. (ΚΜ). Μαυρομάτα, κ. (ΔΡ). Κινέζος, ἄ. Μαγαμένο Γιασεμί, κ. (ΠΠ). Μίνως, ἄ. (ΠΒ). Εὐδοξός ὁ Κυβερνήτης, ἄ. (ΠΦ). Μαγεμένη Φλογέρα, ἄ. (ΠΓ). Ἀντισμένης Κισσός, ἄ. (ΗΚ). Ἀγέρι τοῦ Βοσπόρου, κ. (ΧΚ). Μιχαὴλ Στραγκώφ, ἄ. (Εγώ), Ξανθὴ Βασίλισσα κ. (ΧΜ). Ἐλπίς τῆς Πατρίδος, ἄ. (ΕΒ). Ἐλπιδοφόρος Νέότης, κ. Τρικυμώδης Θάλασσα, κ. (ΕΜ). Ἀνανώσεις Ψευδωνύμων: Μυγκέ, κ. Μισοτρίνα, κ. Κουρέλι, κ. Ἐπιλόφορος, κ. Χρυσὴ Ἀκτίς κ. Σηλφίς, κ. Πανελλήνιος Ἐλπίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἑως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιλήπον 10 λεπτὰ ἢ ἑξῆς.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Θρύλος μετὰ Δαίλαπα, Αἰθέριαν, Κρυσταλλίαν, Ὀνειρεμ. Πατρίδα, Ἡλιοπερὶ, Ἀρην. — τὸ Δαρνοστόλιον Σίφος μετὰ Χιόνι τοῦ Μπιζ., Κλεφτόπ. τοῦ 21, Γὰ τὴ Δευτεριά, Φαλκρ. Ἀδραν, Νόαν. — ὁ Ρεμβώδης Ἐνδυμίων μετὰ Πανελ. Ἐνοσιν, Γκρανιέλι, Φρέντον. — ἡ Περουζέ μετὰ Ρεζεντᾶ, Ἀργιοβιολέτ, Ἀραπάκι. — ἡ Δεσποινὴς Ἀρκελίνου μετὰ Μεσσην. Ἀκτὴν, Κυθέρειαν, Ἀριελ, Μιράνταν, Γκρανιέλ, Ρεζεντᾶ, Φρέντον, Ἡλιοπερὶ, Κρηνοπράτ., Σβέντζον, Μαγαβαράν., Μιρέτ. — ἡ Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις μετὰ Μεγ. Ἑλλάδα, Δαρνοστ., Ἑλλάδα. — ὁ Μονοκέ-

φπλος Ἀσιός μετὰ Ἀγγ. Φθιόν, Ὀνειρεμ. Πατρίδα, Δικερ. Ἀετόν, Κοκόν, Ἀραπάκι, Δέναν, Ἐκκεντρικόν, Βιάλας, Νόαν, Μαγαβαράν. — ὁ Κόμης δὲ Δινιό μετὰ Καλαματ. Δουλούδι, Βασίλειο. τ. Δουλουδ., Κλέφτ. τ. Μοριά. — τὸ Χιωτικὸν Τοιαντάφιλλο μετὰ Βελουδον. Τοιαντάφ., Γραμ. Ἀνθοπέτ., Μαῦρο Ντόμ., Τοιανταφυλλέν., Ἀνθεμίδα, Ἀριελ, Εἰμαρμ., Δέναν. — ἡ Ματωμένη Κυανόλευκη μετὰ Θράμβ, τ. Δικ., Ἰππότ. δὲ Βρωδρῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Αἰκ. Φιλίτση (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κ' οἱ στίχοι πολὺ κολακευτικοί.) Σβέντζον (ἀκόμη τίποτε!) Ἰωνικόν Βλέμμα (πιστεύω τώρα νὰ τὰ ἔλαβες.) Ἀγγ. Φλόγαν (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) Γαλανὸ Κῆμα (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις (ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ καθὼς καὶ τὴν μαμά· αἱ προτάσεις δὲν συνωδεύοντο ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον.) Τρολλὸν Παλμάτοσ (τέτοια πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἶναι τώρα δεκτά· κατηγορήθησαν οἱ ἔργοι. Διαγωνισμοὶ κ' ἔχοντες μόνον τὰς Πνευματ. Ἀσκήσεις διὰ τὰς ὁποίας συμβουλεύουσιν τὸν Ὁδηγόν.) Μέλλοντα Συγγραφεῖα (ὅχι, μεγάλα δὲν δέχομαι.) Σιλβίαν Καρμὴ (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γρυπάρη πωλεῖται εἰς τὰ ἐδῶ βιβλιοπωλεῖα ὁ δρ. ἐκτός αὐτῶν πού θυμάσαι, τὸ Ἀριστεῖον ἔχει καὶ ὁ κ. Ἀννινός ὁ κ. Παρθένος τὸ ἐπὶ πρὸς ὡς ζωγράφος.) Νέστορα (ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα τοῦ γράφεις· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ ἰδιαίτην Ἀλληλογραφίαν.) Ν. Στ. Βορδ. (διὰ τὴν τόσῃν ἀγάπῃν καὶ τὰς πρᾶσθαις πολὺ εὐχαριστῶ.) Ἐνδ. Κυανόλευκον (ἔχει καλῶς.) Πανελλήνιον Ἑλπίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ στὸ ἐρωτήμα σου ἀπαντῶναι.) Θέμιδα Καβ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νένον ξεσπάθωμα.) Φροιλάιν (εἶδες πού εἶχε δική μου μαμά;) Πέτρον Πλ. (ὁ κ. Παλαμᾶς ἔχει λάβει ἤδη τὸ Ἀριστεῖον καὶ εἶναι μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κριτῶν.) Φιλόδοξον Ἑλληνα (νὰ στείλῃς βέβαια.) Δαρνοστ. Σίφος (χαίρω πού ἔγινες καλά.) Δάτοδα τῆς Μουσικῆς (ἐλήφθησαν.) Καστανὴν Λεοβοπούλαν (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νένον ξεσπάθωμα.) Μπερτοδουλον (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται ὅπως ὁρίζει ὁ Ὁδηγός.) Ἀγγελον τοῦ Πόνου (μὰ κ' ἔγω ἀπ' τὴν ἀγάπῃ τῶν φίλων μου ἀντὶ τὴν δύναμιν νάντεω εἰς ὅλους τοὺς κόπους.) Πο. Κουζ. (Θέατρον) ἔστειλα.) Ἀνδρομειον Θαλασσαμάχον (τοῦ τὰ εἶπα καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.) Ντέκεντιβ (γαλλικὰ ὅχι.) Ζαννέκον Ν. Ζερβ. (αἱ λύσεις δὲν στέλλονται ἐπὶ ἰδίᾳ τὸν Ὁδηγόν.) Σμυρν. Ἀκρογιάλι (ἔχει καλῶς.) Ἑλληνα Δ. (τὰς ἔλαβα διὰ τὸ ψεῦδ. δὲν πειράζει τὸ σημειῶνεις εἰς ὅσας θὰ στείλῃς κατόπιν.) Ματωμ. Κυανόλευκον (δὲν ἔξω, ἴσως.) Διπλάνον (ὥραία ἡ ἐπιστολή σου καὶ τοῦ χρόνου.) Ὑφαλον τοῦ

Αἰγαίου (τὰς λύσεις πρέπει νὰ τὰς στέλλῃς ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγός, κερ. Δ') Ἀραπάκι (ὅχι.) Κῆμα τοῦ Αἰγαίου, Γκρανιέλιαν, Πολυξ. Καλλιόποιν κτλ. κτλ.

Φρουρόν τῆς Ἑλλάδος, Ἀρσέν Δουπὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Πανελλήνιον Ἑλπίδα, Ζαννέκον. Διὰβόλακι, Κουρέλι, Μεγαλεῖον τῆς Νυκτός, Περουζέ, Τιμημ. Τουφέκι, Ἰπποτὴν τῶν Ἀστέρων, Αἰολικὴν Ἀκτὴν, Ἑλευθ. Πατρίδα, Μεγάλην Ἰδέαν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρ.—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

164. Δεξιόγραφος.

Μία πρόθεσις δισύλλαβη
Μ' ἄνθος μικρὸν ἐνώθη
Κ' ἕνας Τιτὰν γναστότατος
Εὐθύς ἐφανερῶθη

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραφικῆς Νίκης

165. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτον εἶναι σύμφωνον,
Τὸ δεύτερον μου μετοχή
Καὶ στρώμα, ἀπὸ τὸ σύνολον,
Κάποτε γίνεται παχύ.

* Ἐστάλη ἀπὸ τ. Νικήτορ. Γαλανόλευκην

166. Στοιχειόγραφος.

Ὅποιος μ' ἔχει με κεφάλι,
Βεβαίωτα τα ἔργα
Ἀλλὰ μόλις νοῦ τὸ βγάλλῃ,
Μέγαν ποταμὸ θὰ ἰδῇ.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδονικ. Ἰδεώδους

167. Αναγραμματισμός

Τὸν φίλον ἀρχαίου ἥρωα
Τὸν ἀναγραμματίζω
Καὶ τὸν ἀνέμων τὸν Θεοῦ
Ἀμέσως σχηματίζω.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπασμένου Λόρδου

168. Δικτυωτόν

***** = Πόλις τ. Ἑλλάδος.

***** = Γαλλικὴ Ἀποικία.

***** = Γάλλος τραγικὸς.

***** = Προτέρημα τ. νοῦ.

Καὶ καθέως τὰ ἴδια.

* Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνειρου

169. Γωνία

+ **** = Ἀρχαία πόλις.

+ **** = Χώρα τ. Μ. Ἀσίας.

+ **** = Νήσος τ. Αἰγαίου.

+ **** = Μέρος τ. σώματος.

+ **** = Νήσος τ. Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ μυθικοῦ ἥρωα.

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κῆμα τοῦ Αἰγαίου

170. Ἐπιγραφή

Ο Τ Σ
Ν Π Ρ Ι
Π Α
Ο Ν Ν Μ
Ο Ρ Ε Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Γαλάτιον Οὐρανὸν 171—175. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀντολήν ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἄρχας.

ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις

Σάρα, μένος, εἰς, ἀγών, λεπ

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζον

176. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὴν Ἑλλάδος, τὰ δευτέρω δροσεῖραν καὶ τὰ τρίτα ἰδρῶν αἰωνίας πόλεως:

1, Μάγισσα 2, Προφήτης

Πόλις τῆς Ἑλλάδος 4, Ποταμὸς

Ἀσίας 5, Πόλις τῆς Ἰσπανίας

6, Ἀρχαῖος θεός 7, Λίθος

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

177. Μικτόν

κ ν ς - ν ς

ω ο - ε ο

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφίου

178. Γρίφος

οὐ νος νος τε τε

εν νος ο ο νος πάν ταπ

νος ς νος τε τε

νος νος

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τ. Δολιχῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσε. τοῦ φέβ.

694. Μυσία (Μῦς, Ἰα.)—695. Κρήνη

Τήνος.—696. Πάν μέτρον ἀρίστον.

Σ Σ Σ Ο

Ο Ι Σ Ο

Κ Ν Α Α Ε Φ

Α Ρ Α Ν Ν Λ

Α Σ Η Η Σ

698-699. 1. Κάδμος, Πάριος. παρ

πτόσ. 2. Νήσος, νότος. παρ

Πύλος, πόλις. 3. Λάσπη (Κού

ΣΠΥρο.)—701—705. Λιὸ τοῦ Γ: ἀλ

ἄγαν, γύρος, ἄγος, ἄγος

706. Καίρεθ παντὶ πραγματῇ.—707

θεοὶ τὸ πάλαι, οἱ μεγάλοι, ἦσαν δὲ

(Κ—121)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ

στοιχεῖται δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πα

τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξεις, μετὰ

στοιχεῖται λεπ. 30 καὶ μετὰ ταῦτα λεπ.

* Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(Κ—121)

Μαυτοπούλα, Αἰγυπιοταμίς

Μάτα) λίσσουμε κάρτ-ποσταλ:

Παυλόπουλον, poste restante.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(Κ—122)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ